

Arrest

nr. 137 922 van 4 februari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, van 5 augustus 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 21 september 2011.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking van 25 oktober 2011 met referentnummer REGUL X houdende vaststelling van het rolrecht.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op de vraag tot horen van 4 juli 2014.

Gelet op de beschikking van 11 juli 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 augustus 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. COECKELBERGHS, die *loco* advocaat P. MASUREEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, van 5 augustus 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 21 september 2011.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De verzoekende partij heeft geen belang bij huidig beroep: De eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf levert de verzoekende partij geen nut op. Met toepassing van het algemeen rechtsbeginsel van de onmiddellijke uitwerking van een nieuwe wet, dient erop gewezen te worden dat de verwerende partij de nieuwe artikelen 40bis en 40ter van de wet van 15 december 1980 zoals gewijzigd door de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging (BS 12 september 2011), moet toepassen. Deze nieuwe artikelen voorzien niet in de mogelijkheid om een recht op verblijf toe te kennen aan de verzoekende partij als ascendent van een meerderjarige Belg. Het declaratoir karakter van het recht op verblijf doet geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat, daar het een recht dat afgeschaft werd niet kan doen herleven (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, overwegingen B.66.1-B.67). Met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten, voert de verzoekende partij geen middelen aan.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 4 juli 2014 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 5 augustus 2014 alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 23 juni 2014 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *“VzP kan zich niet vinden in de beschikking van de Raad en verwijst naar het arrest van het GwH van 26 september 2013, overwegingen B 66 t.e.m. 67: Volgens VzP is de zinsnede “[h]et declaratoir karakter van het recht op verblijf doet geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat, daar het een recht dat afgeschaft werd niet kan doen herleven” niet terug te vinden in voorgaande overwegingen van het arrest. Sinds de inwerkingtreding van de nieuwe wet kan VzP geen aanspraak meer maken op een visum gezinshereniging. In het arrest van het GwH staat evenwel niet dat VzP, die valt onder een vroegere situatie, geen belang meer heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing. Op 24 april 2011 heeft zij een aanvraag ingediend, op 5 augustus 2011 is er de weigering, de kennisgeving dateert van 21 september 2011, één dag voor de inwerkingtreding van de nieuwe wet op 22 december 2011. VzP stelt dat de hele procedure dateert van voor de inwerkingtreding van de nieuwe wet. Wat betreft de grond van de zaak, stelt VzP dat een stuk niet in overweging werd genomen hoewel het aan de gemeente werd overgemaakt. VzP laat het stuk zien en stelt dat het hele document werd overgemaakt, aangezien alles aaneenhangt met een ringetje. VzP stelt dat er geen overgangsbepalingen zijn opgenomen in de wet en zij kan aanspraak maken op gezinshereniging met haar schoondochter. Zij heeft wel belang en wenst de zaak ten gronde behandeld te zien. VwP verwijst naar de beschikking van de Raad en naar de BB, waarin duidelijk omschreven staat waarom zij niet voldoet aan de voorwaarden. Bijkomend verwijst VwP naar haar nota. VzP repliceert dat het verweer van VwP gaat over het debat ten gronde.”*

2.2 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd, blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2479/001, 118). Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037). Het actueel karakter van het belang houdt in dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring, als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep.

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling, m.a.w. een nadeel erdoor ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen, een nuttig effect sorteren.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 21 april 2011 een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in opgaande lijn van een meerderjarige Belg, heeft ingediend.

Artikel 40bis, § 2, 4°, eerste lid van de vreemdelingenwet, zoals vervangen door artikel 8 van de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging, *BS* 12 september 2011 (ed. 3) (hierna: de wet van 8 juli 2011), luidt als volgt:

"§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

[...]

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen."

Artikel 40ter, eerste lid van de vreemdelingenwet, zoals vervangen door artikel 9 van de wet van 8 juli 2011, luidt als volgt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen."

De wet van 8 juli 2011 bevat geen enkele overgangsbepaling. Overeenkomstig het algemeen rechtsbeginsel van de onmiddellijke uitwerking van een nieuwe wet is elke nieuwe wet in beginsel onmiddellijk toepasselijk, niet alleen op wie zich in haar werkingssfeer begeeft, maar ook op wie zich reeds tevoren in die werkingssfeer bevond. Derhalve is een nieuwe wet in de regel niet enkel van toepassing op de toestanden die na haar inwerkingtreding ontstaan, maar ook op de toekomstige gevolgen van een onder de vroegere wet ontstane toestand, die zich voordoen of die voortduren onder de gelding van de nieuwe wet (RvS 11 oktober 2011, nr. 215.708), voor zover daardoor geen afbreuk wordt gedaan aan reeds onherroepelijk vastgestelde rechten (Cass. 18 maart 2011, AR C.10.0015.N; Cass. 28 februari 2003, AR C.00.0603.N; Cass. 6 december 2002, AR C.00.0176.N; Cass. 14 februari 2002, AR C.00.0350.N; Cass. 12 januari 1998, AR S.97.0052.F).

Aangezien er in hoofde van de verwerende partij een rechtsplicht is tot het nemen van een nieuwe beslissing na een eventueel tussen te komen annuleringsarrest, moet zij in dit geval de wet toepassen zoals die geldt op het ogenblik van het nemen van de nieuwe beslissing. In die situatie zal de overheid niet alleen dienen rekening te houden met de motieven van het vernietigingsarrest maar dient zij ten gevolge van het *adagium* "*tempus regit actum*" de nieuwe wetgeving toe te passen (RvS 9 maart 2011, nr. 211.869). Het declaratoire karakter van de erkenning van een verblijfsrecht doet geen afbreuk aan deze conclusie daar het niet vermag een opgeheven recht te doen herleven.

Aangezien het loutere feit dat de verzoekende partij een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft ingediend geen onherroepelijk vastgesteld verblijfsrecht doet

ontstaan, zal de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden de thans geldende artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet moeten toepassen. Overeenkomstig voornoemde bepalingen kan aan de (schoon)ouders van een meerderjarige Belg evenwel niet langer een verblijfstitel in het kader van gezinshereniging worden verleend. De verzoekende partij heeft aldus geen actueel belang meer bij de vernietiging van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

2.3.1 In de mate waarin de verzoekende partij betoogt dat de zin “[h]et declaratoir karakter van het recht op verblijf doet geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat, daar het een recht dat afgeschaft werd niet kan doen herleven” niet terug te vinden is in de overwegingen B.66.1 tot en met B.67 van het arrest nr. 121/2013 van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013, merkt de Raad op dat voormelde zin inderdaad niet is opgenomen in bovengenoemde overwegingen. De verwijzing in de beschikking naar de overwegingen B.66.1 tot en met B.67 van het arrest nr. 121/2013 van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013 is bijgevolg een materiële vergissing die echter geen afbreuk kan doen aan de in de beschikking d.d. 23 juni 2014 opgenomen grond en aan het feit dat het declaratoire karakter van de erkenning van een verblijfsrecht geen afbreuk doet aan voorafgaande conclusie daar het niet vermag een opgeheven recht te doen herleven.

2.3.2 Voor zover de verzoekende partij betoogt dat de hele procedure dateert van voor de inwerkingtreding van de nieuwe wet, dat er geen overgangsbepalingen zijn opgenomen in de wet en dat zij aanspraak kan maken op gezinshereniging met haar schoondochter, merkt de Raad – onder verwijzing naar punt 2.2 van voorliggend arrest – op dat de verzoekende partij met voormeld betoog geen elementen bijbrengt die ertoe zouden nopen anders te oordelen over hetgeen in de beschikking d.d. 23 juni 2014 wordt gesteld. Tevens wordt verwezen naar hetgeen hierboven wordt gesteld.

2.3.3 In zoverre de verzoekende partij betoogt dat een stuk niet in overweging werd genomen hoewel het aan de gemeente werd overgemaakt, merkt de Raad op dat voormelde beschouwing niet ter zake dienend is. Het verzoeg van de verzoekende partij heeft immers betrekking op de gegrondheid van de vordering, terwijl *in casu* de ontvankelijkheid van het beroep ter discussie staat.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier februari tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,
dhr. M. DENYS,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET